

17 decembrie 1919. Jurământul elevilor Școlii Militare de Infanterie

**Comandor (r) dr.
Marian MOȘNEAGU**

*Centrul de Cercetare a Conlucrării
Bisericii Ortodoxe cu Armata României
„General Paul Teodorescu”*

PRIMUL JURĂMÂNT MILITAR AL APĂRĂTORILOR ROMÂNIEI MARI

Ziua de 13 aprilie 1919, în care s-a sărbătorit pentru întâia oară, sub același steag, depunerea Jurământului militar de către elevii școlilor militare din România Mare, adunați laolaltă din toate ținuturile locuite de români, „va rămâne pentru totdeauna înscrisă cu litere de aur în rândul marilor noastre sărbători naționale”, era convingerea maiorului Gheorghe Garoescu¹, combatant în Războiul de Întregire, profesor la Școala Militară de Infanterie.

Ea înseamnă înfrățirea în dragoste și credință a filor aceleiași neam și simbolizează unirea noastră într-o Românie mare și puternică, sub coroana nemuritorului nostru rege Ferdinand I.

Zilele de grea încercare și obidă amară, prin care a trecut de veacuri încercatul nostru popor, a țesut cu lacrimi de mărgăritar cel mai frumos viitor ce se putea hărăzi unei națiuni, mare în durere și sublimă în bucurie.

Durerea înalță întotdeauna pe acel care o duce pe umerii lui, fără încovoiere desnădăjduită. Se cere însă să o porți cu demnitate, să păstrezi în suflet speranța zilelor mai bune și să îți nestinși flacăra idealului din care ai făcut un scop al vieții.

Neamul nostru a trecut prin vremuri așa de turbure încât s-a crezut că e pierdut pentru omenire.

Totuși, cu credință în Dumnezeu, cu ochii și cu sufletul țintă spre împlinirea unui ideal, a suferit, a luptat și a biruit.

Tare și neclintit în convingerile lui, neamul românesc a știut să se strecoare prin cele mai primejdioase cotituri ale vieții de stat și să trăiască astăzi și pentru totdeauna cele mai mărețe zile.

Din aceste pagini frumoase ale trecutului nostru să luăm aminte, că omul trebuie să aibă un ideal în viață, fără de care nimic nu poate produce pentru sine și pentru binele obștesc. Pentru voi, elevi dragi și ofițeri de mâine, acest ideal să fie întrupat în iubirea de Țară și Tron, în muncă fără preget, în tărie de suflet și într-un caracter de granit.⁷²

DEPUNEREA JURĂMÂNTULUI ELEVILOR ȘCOLILOR MILITARE

Dacă în anii precedenți depunerea jurământului de către elevii școlilor militare era o sărbătoare ostășească și patriotică menită să învedereze legătura sfântă pe care o făceau viitorii ofițeri de a-și servi cu credință Țara și Tronul, în vremuri de pace sau în clipe de restriște, în acest an splendoarea acestei sărbători era amplificată de faptul că, sub cutele aceleiași steag, erau chemați să-și facă jurământul de credință, fii Basarabiei, Transilvaniei, Bucovinei și Banatului, unite după veacuri de suferință la Patria-mumă.

Sărbătoarea aceasta era, prin urmare, o sărbătoare națională, adică sărbătoarea întregului neam românesc, fiindcă pentru întâia oară se sărbătorea depunerea jurământului elevilor școlilor militare

din România Mare.

Solemnitatea depunerii jurământului a avut loc în ziua de 13 aprilie 1919, pe platoul de instrucție al Școlii Militare de Infanterie, în prezența M.S. Regelui Ferdinand I și A.S. Regale Principele Carol, însoțiți de Casele Lor Militare și Civile, și a domnilor Ștefan Cicio Pop, ministrul Ardealului, Ion Nistor, ministrul Bucovinei și Ion Incuț, ministrul Basarabiei.

La ceremonie erau prezenți generalul de corp de armată Arthur Văitoianu, ministrul de Război, generalul de corp de armată Constantin Prezan, șeful Marelui Cartier General, generalul de corp de armată Constantin Christescu, șeful Marelui Stat Major, generalul de corp de armată Teodor Râmniceanu, șeful Casei Militare a M.S. Regelui, generalul de divizie Alexandru Lupescu³, inspector general tehnic al Învățământului militar, generalul de divizie Ion Popovici, comandantul Corpului II Armată, precum și toți ofițerii generali și superiori din garnizoana București.

Misiunile militare ale statelor aliate erau reprezentate prin generalii Henri Berthelot, Petey și Victor Eugene Lucien Gabriel Pétin (Franța), generalul Amedeo Peano (Italia), colonelul Jates (Statele Unite) și locotenent-colonelul Walton (Anglia).

Pe lângă acești distinși ofițeri, la această impresionantă festivitate a mai luat parte un număr însemnat de ofițeri superiori și inferiori din toate armele, din armatele țărilor aliate, aflați în Capitală.

Inspectoratul Școlilor Militare a hotărât ca în acel an solemnitatea depunerii jurământului militar să se facă de toate școlile de ofițeri împreună, pentru simbolizarea înfrățirii armelor și, mai ales, pentru înfrățirea tinerilor români, veniți din toate țările românești în Școala

Militară a României Mari.

Localul școlii și platoul de instrucție din interiorul Școlii Militare de Infanterie au fost frumos împodobite cu ghirlande de flori și de brad, care legau arcuri de triumf, și pe care se aflau înscrise numele tuturor sângeroaselor noastre bătălii din Marele Război. Deasupra fiecărei inscripții fâlfâiau culorile noastre naționale și ale aliaților.

În mijlocul platoului, între ramuri de brad, plante, flori și emblemele celor trei școli militare, se găsea masa la care urma să se officieze serviciul religios.

Manejul școlii fusese, de asemenea, transformat cu mult gust, într-o sală festivă. Pe latura cea mică se ridicase din vreme o scenă pe care urma să se desfășoare programul artistic al elevilor, iar de o parte și de alta a scenei se găsea un bazin cu joc de ape și o măreață piramidă de arme, mitraliere și baionete, aranjată cu mult gust de câțiva elevi.

Pe pereți, între ramuri bogate de brad, se găseau placarde cu numele locurilor istorice, unde armata noastră și armatele aliate

Generalul Gheorghe Garoescu, autorul relatării

au avut cele mai mari izbânzi.

În așteptarea începerii serviciului religios și a sosirii M.S. Regelui, Școlile Militare de Infanterie și Cavalerie ocupau latura cea mare a platoului, iar Școala Militară de Artilerie, latura cea mică, dinspre clădirea cea nouă.

Generalul Gheorghe Scărlătescu, comandantul Școlii Militare de Infanterie și comandantul parăzii, a luat loc în fața Școlii de Infanterie. Comandanții celorlalte școli s-au așezat la flancul drept al școlii respective.

Reprezentanții misiunilor aliate, generalii și ofițerii superiori, precum și corpul profesoral al școlilor au format o latură la dreapta Școlii de Infanterie, pe șoseaua pe care urma să sosească M.S. Regele. Careul era închis de către ofițerii și detașamentele cu drapele ce urmau să fie decorate în această memorabilă zi.

La ora 11.30 se dă semnalul de sosire pentru generalul de corp de armată Arthur Văitoianu, ministrul de Război. În întâmpinarea domniei sale, generalul Alexandru Lupescu, inspector general tehnic al școlilor militare prezintă situația generală, iar generalul Scărlătescu dă raportul.

La ora 11.20 sosește A.S.R. Principele Carol, urmat, la ora 11.30, de M.S. Regele, căruia generalul Lupescu îi prezintă situația.

După ce a binevoit să se întrețină cu miniștrii țărilor aliate, cu toți ofițerii generali și superiori ai armatelor aliate și ai armatei noastre, precum și cu corpul profesoral al școlilor militare, M.S. Regele ajunge la flancul drept al Școlii Militare de Infanterie, unde generalul Scărlătescu îi prezintă raportul.

După ce a trecut în revistă toate școlile militare, în uralele nesfârșite ale elevilor, M.S. Regele ajunge la flancul drept al Școlilor de Infanterie și Cavalerie, unde primește raportul comandantului școlii respective.

În fața ofițerilor și drapelilor ce trebuiau decorate, M.S. Regele se oprește și, rând pe rând, pune pe pieptul fiecărui brav Ordinul „Mihai Viteazul” și de fiecare steag atârână cu mâna sa proprie Ordinul „Steaua României” sau „Coroana României”.

„Au fost decorați cu Ordinul Mihai Viteazul clasa a III-a:

Căpitanul Săulescu Ioan, din Regimentul 52 Infanterie, care s-a distins prin bravură și curaj neîntrecut în apărarea satului Edilchioi (astăzi Miriștea, sat component al comunei constănțene Mereni -n.n.) căci, după ce a susținut retragerea batalioanelor din Regimentul Constanța nr. 34 și 73 Infanterie, a dat un contraatac, respingând pe vrăjmaș și punându-l pe fugă.

Căpitanul Popovici Ioan din Regimentul 1 Grăniceri, pentru vitejia și energia cu care și-a condus unitatea

pe câmpul de luptă; în timpul unei lupte pentru un munte, a oprit și respins inamicul a înainta, deși avea un număr restrâns de oameni.

Maiorul Hermeziu G. Gheorghe din Regimentul Petru Rareș nr. 30, astăzi aflat în cadrele Școlii Militare de Infanterie, pentru vitejia și avântul cu care a comandat batalionul în luptele de la Mărășești, de la 3 la 6 august 1917, când a respins toate atacurile înverșurate date de germani. S-a distins în ziua de 6 august când, după o puternică pregătire de artilerie, inamicul atacând sectorul batalionului, în momentul apropierii a fost oprit de focul năpraznic al trăgătorilor săi; atunci ofițerul contraatacă în capul companiei a 7-a, așa de viguros, încât îl respinge, contribuind la capturarea a 4 ofițeri, 274 prizonieri și 5 mitraliere.

Locotenentul Raicovi Anton din Regimentul 5 Vânători, care s-a oferit a ocupa pădurea dintre dealul Obuja și Cristiani, bătută cu focuri puternice, ocupând-o și făcând mai mulți prizonieri.

Sublocotenentul Pescaru Dumitru din Regimentul 5 lalomița nr. 23, care a arătat mult sânge rece în conducerea companiei de mitraliere, când inamicul ajunsese nu mai departe de 100 metri.

Locotenentul Teodorescu C. Anton din Regimentul 39 Infanterie, pentru vitejia și avântul cu care a comandat compania a 3-a în luptele de la Mărășești. S-a distins în ziua de 3 august; pe când respingea atacul inamic este rănit, totuși refuză evacuarea, rămânând la postul de onoare. În ziua de 6 august, după o puternică pregătire de artilerie, inamicul atacă sectorul companiei; este lăsat să se apropie până la 100 metri, când deschizând un foc năpraznic, silește pe inamic să se oprească și să înceapă lucrările de sapă. Ofițerul atacă cu compania așa de viguros că în câteva momente respinge pe inamic, capturându-i 1 ofițer și 97 prizonieri, 2 mitraliere, arme, muniții și echipament; cade însă grav rănit.

Locotenentul Hanciu P. Petre din Regimentul 17 Infanterie, pentru vitejia și avântul cu care a comandat compania a 11-a în luptele de la Mărășești, în 1917. S-a distins în ziua de 17 iulie când, pierzând pe toți comandanții de plutoane și fiind înconjurat de inamic, îmbărbătează trupa ce-i rămăsese, cu care contraatacă la baionetă inamicul din pozițiile întărite de pe dealul Fața Schitului (Valea Lepșei); îl respinge cu pierderi considerabile, punând stăpânire pe poziție. Aici rezistă cu îndârjire și respinge 9 contraatacuri furioase date de inamic, între 18-19 iulie. S-a distins și în lupta de la Coșna, Poiana lui Boboc, unde în ziua de 8 august prin ploaia de obuze atacă inamicul, îl respinge din satul Pârgărești până la Poiana lui Boboc, pe care o păstrează, cu toate contraatacurile disperate date de

inamic.

Locotenentul în rezervă Guiculescu Dumitru din Regimentul 22 Infanterie, pentru vitejia și avântul cu care a comandat compania a 9-a, în aprigele lupte din 31 iulie 1917. Atacând cu furie în fruntea vitejilor săi infanteriști, a pus cel dintâi piciorul pe poziția de la Cota 279, de pe dealul Coșna iar în luptele de pe valea Șușiței, din 4 septembrie 1917, a trecut cu unitatea sa printr-un foc de baraj îngrozitor al artileriei inamice și, aruncând pe inamic înapoi pe a doua linie a poziției lui, i-a produs mari pierderi.

Locotenentul în rezervă Opreșanu Constantin din Regimentul 22 Infanterie, pentru vitejia și avântul cu care a comandat compania a 11-a, în aprigele lupte din 31 iulie 1917. Atacând cu furie cota 703 de pe dealul Coșna, a pus stăpânire pe această înălțime, cauzând mari pierderi inamicului. În ziua de 4 septembrie 1917, a trecut cu unitatea sa printr-un baraj îngrozitor al artileriei inamice și a aruncat pe inamic înapoi pe a doua linie a poziției, ce avea în valea Șușiței.

Locotenent-colonelul Petrescu Ioan, comandantul Regimentului 74 Infanterie, care și-a condus regimentul cu multă bravură și curaj, sacrificându-se până la ultimul moment.

Maiorul Hergot Maximilian din Regimentul 57 Infanterie, care s-a distins prin acte de bravură și eroism, arătând multă pricepere în conducerea unităților și datorită conduitei sale, s-a pus stăpânire pe dealul Meterezilor, pe care l-a menținut cu toate că a fost de trei ori atacat.

Maiorul Giușcă Gheorghe, comandantul Regimentului Vlașca nr. 5, pentru vitejia și devotamentul ce a arătat pe câmpul de luptă. A comandat și condus regimentul cu destoinicie și avânt pe timpul luptelor înverșunate ce s-au dat între 1 octombrie și 15 noiembrie 1916, disprețuind moartea și servind de pildă tuturor ce-i avea sub comanda sa.

A fost decorat cu „Virtutea Militară” clasa I:

Sergentul Lovin Marcu din Regimentul 2 Grăniceri, pentru curajul și înverșunarea cu care și-a condus luptătorii la 3 august 1917.

Au fost decorate cu „Steaua României” cu spade în gradul de Cavaler cu panglici de „Virtutea Militară”, drapelurile regimentelor:

Drapelul Regimentului nr. 29 Infanterie, pentru bravura și avântul cu care au luptat ofițerii, subofițerii și soldații regimentului în aprigele lupte din Transilvania și din munții Moldovei.

Batalioanele acestui brav regiment s-a distins în mod remarcabil în luptele de pe văile Slănicului și Cașinului din anul 1916, precum și acelea date pentru cucerirea Dealului Războiului și pentru apărarea

Plaiului Măgurei, în anul 1917.

Drapelul Regimentului nr. 37 Infanterie, pentru bravura și avântul cu care au luptat ofițerii, subofițerii și soldații regimentului în aprigele lupte din Transilvania și din munții Moldovei.

Batalioanele acestui brav regiment s-au distins în mod remarcabil în luptele de pe văile Slănicului, Uzului, Lesunțului și Fetișoara din anul 1916, precum și în acelea de pe Plaiul Măgurei, Măgura Cașinului și de la Sticlărie din anul 1917.

A fost decorat cu Ordinul „Mihai Viteazul” clasa a III-a Drapelul Regimentului nr. 17 Infanterie, pentru vitejia și avântul remarcabil cu care au luptat ofițerii, subofițerii și soldații în aprigele lupte de la Mărăști din 1917.

În ziua de 11 iunie, acest eric regiment a cucerit uvragele germane nr. 101, 102, 4 și 6 de pe dealul Mărăștilor și a contribuit la luarea poziției de pe Poiana Înțercătoarea, capturând o baterie de obuziere de 105 mm, 26 prizonieri și un bogat material de război.

La 12 iulie a cucerit pozițiile inamice de pe Dealul Mare, la 17 iulie a ocupat Dealul Ciobotaru, poala muntelui Stereiu, iar a doua zi a rezistat cu îndârjire pe dealurile Coasei, Fața Schitului și Fițianeii, respingând puternicele atacuri ale inamicului.

În aceeași zi, compania a 11-a contraatacând, la ora 18, la baionetă, a respins pe inamic din Valea Lepșei, aruncându-l cu mari pierderi înapoi.

Terminându-se decorarea ultimului regiment, M.S.Regele se îndreaptă spre masa la care urma să se oficieze serviciul divin. Sfinția Sa Protopopul dr. Vasile Saftu⁴, de la biserica „Sf. Nicolae” din Brașov, - invitat în mod special de către școlile militare să prezideze oficierea serviciului religios – iese în întâmpinarea M.S Regelui cu Sfânta Evanghelie, pe care au sărutat-o.

Serviciul divin a fost orânduit de către Sfinția sa Iconomul Constantin Nazarie⁵, șeful Serviciului Religios de la Marele Cartier General și a fost oficiat de către Sfinția Sa Protopopul Brașovului, dr. Vasile Saftu, preotul I. Ionescu al enoriei (parohiei – n.n.) Dealul Spirei, preotul Radu Iliescu al enoriei „Manea Brutaru” și diaconul dr. Nicolae M. Popescu⁶, de la Biserica Cotroceni, precum și de către preotul Ioan Bălan, pentru greco-catolici, preotul Lucilius Fetz, pentru romano-catolici și dr. Honigberger, pentru protestanți.

Răspunsurile liturghiei au fost date de Corul metropolitan, dirijat de dl. Cucu.

Slujba religioasă pentru depunerea jurământului a fost precedată de un serviciu divin pentru pomenirea tuturor ofițerilor școlilor militare care au căzut pe câmpul de luptă pentru apărarea țării.

Înainte ca elevii să depună jurământul, diaconul dr.

Nicolae M. Popescu de la Biserica Cotroceni a tălmăcit importanța morală și religioasă a jurământului, prin următoarea aleasă cuvântare:

Frați de același neam și lege,

Zi hotărâtoare în viața voastră este ziua de astăzi, căci peste câteva clipe nu veți mai fi ce sunteți acum. Nu veți mai fi elevi harnici și ascultători ai conducătorilor și profesorilor voștri, ci veți deveni și ostași credincioși până la moarte ai M.S. Regelui vostru.

Deie-mi Domnul putere să vă tălmăcesc cu folos această întorsătură hotărâtoare în viața voastră iar vouă, deie-vă ascultare și pricepere a celor tâlcuite.

Feciori, din miile de tineri ale neamului nostru, vouă vi s-a făcut cinstea deosebită să vă pregătiți așa ca, prin vrednicia voastră trupească și sufletească, să ridicați la hotarele noastre zid puternic de piepturi, zdrobitor de toată puterea vrăjmașului, și să înlocuiți pe eroii făuritori, prin sângele lor, a visului nostru. Da, să înlocuiți pe eroii noștri și să fiți eroi ca ei!

Iar eroi ca ei veți fi dacă și voi vă veți pătrunde, cum s-au pătruns ei de înțeleșul chezășiei, pe care o dați astăzi în fața lui Dumnezeu și a M.S. Regelui vostru, dacă și în inimile voastre se va săpa adânc, ca într-o inscripție romană, jurământul pe care îl veți face acum.

Să se curețe inima și gândul voastru de tot lucrul lumesc în aceste clipe, când săvârșiți unul din cele mai alese chipuri de cinstire a lui Dumnezeu. Căci, iubiiții mei, ca (sic!) chezășia voastră să fie temeinică, voi luați azi ca martor pe viul Dumnezeu, căruia nimic nu-i rămâne ascuns și care vi se înfățișează aici prin crucea care a suferit pentru mântuirea lumii, și prin Evanghelia pe care a dat-o oamenilor, ca izvor nesecat de mângâiere în vremuri bune și în vremuri grele.

Luați aminte, că nu jurați numai înaintea oamenilor ci și înaintea viului Dumnezeu, vrăjmașul mincinoșilor, lui Dumnezeu Atotputernicul, de urgia căruia nu va scăpa călcătorul de jurământ.

Căci, unde să scapi? În tot locul este El. Și dacă atotbunătatea Lui îngăduie ca unii călcători de jurământ să dăinuiască cu bine pe acest pământ, să nu se turbure inima voastră, pedeapsa lor va fi acolo unde nu mai este chip și vreme de ispășire.

Pătrunză-se inima voastră de adâncimea cuvântului JUR, căci înseamnă mărturisirea în chipul cel mai înalt și sfânt, care este printre oameni.

Socotiți-vă că numai în momente hotărâtoare ale vieții întrebuițăm acest solemn cuvânt.

Socotiți-vă că în clipa când îl pronunțați cu mâna pe steag, dați făgăduința solemnă în mâna M.S. Regelui vostru. Și dacă te înfiori, când trebuie să juri în fața unui om, cu cât mai mult voi acum, în fața Comandantului vostru Suprem.

Și ce jurați voi? Jurați Credință Regelui Ferdinand I. Credință Regelui, neînfrântă, jertfitoare, credință în toate împrejurările și vremurile.

Iată, noi toți suntem datori credință Maiestății Sale ca buni supuși ai săi dar voi sunteți datori cu îndoită credință și ca supuși și ca ostași. Și dacă necinste este pentru oricare supus ce-și vatămă credința sa către Rege, îndoită necinste este pentru ostașul care nu-i gata să pecetluiască în orice clipă cu sângele său credința sa.

Încă o dată zic, socotiți-vă că voi întăriți această credință prin jurământ.

Scris-a apostolul Petru: «Supuneți-vă pentru Domnul oricărei întocmiri omenești, fie Regelui, fie dregătorilor lui». Iar dacă apostolul cerea aceasta de la creștini față de stăpânitorii și dregătorii străini și vrăjmașii lor, cu atât mai mult sunt îndreptățiți să ceară de la voi supunere legilor și îndatoririlor militare conducătorii voștri, care sunt ai voștri și numai ai voștri. Da, supunere se cere vouă, căci o oaste fără supunere ar fi o turmă rătăcită.

Și ca pecete întăritoare voi veți încheia jurământul vostru cu solemnele cuvinte: «Așa să-mi ajute Dumnezeu!». Așa să vă ajute Dumnezeu ca nici unul din voi să nu calce făgăduința juruită astăzi, ca să nu fie nici unul lipsit de orice har omenesc și dumnezeiesc.

Iar noi, martorii jurământului vostru, avem încredințarea temeinică (sic!) că voi veți ține credința dată. Și cum n-am avea-o, când voi sunteți feciorii și nepoții acolora care numai cu credință s-au hrănit. Prin credința lor au biruit puhoaiile barbarilor, prin credința lor au pus taberele vrăjmașului pe fugă, prin credința în trăinicia neamului lor au putut dăinui o mie de ani sub ștreangul demonilor, ce-și mușcă acum mâinile că le-a scăpat prada din gheare.

Fiți vrednici nepoți și feciori ai strămoșilor și părinților voștri de la Călugăreni, Oituz, Mărăști și Mărășești!

Fiți voi, dragi feciori ai mândrului Ardeal, vrednici nepoți ai strămoșilor care, acum 319 ani, au jurat credință fulgerătorului Mihai, în Alba Iulia, Ardealului, așa cum voi azi jurați credință unui nou Mihai, în Bucureștii tuturor românilor.

Amin!

Sfinția sa Protopopul Brașovului, dr. Vasile Saftu, după ce citește rugăciunea pentru depunerea jurământului, rostește formula jurământului, pe care o pronunță într-un glas toți elevii de rit ortodox: «În numele lui Dumnezeu Atotputernicul, eu elevul.....», jur credință M.S. Regelui Ferdinand I, supunere legilor și îndatoririlor militare în toate ocaziunile, în timp de pace ca și în război. Așa să-mi ajute Dumnezeu!».

Această formulă se pronunță apoi pe rând de elevii fiecărui cult, după dictarea preotului reprezentant al cultului greco-catolic, romano-catolic și protestant.

După aceasta, Sfinția Sa proto-popul dr. Saftu a explicat importanța jurământului din punct de vedere patriotic și național, prin următoarea înălțătoare cuvântare:

„Mare ești, Doamne și minunate sunt lucrurile tale și nici un cuvânt nu este destul spre lauda minunilor tale!

Mare ești, Doamne pentru că, după optsprezece veacuri de durere, de scârbă și suspinare, ai sălășluit în amărătele noastre inimi lauda, bucuria și veselia!

Mare ești, Doamne pentru că, după optsprezece veacuri, ne-ai învrednicit și pe noi să avem o patrie mândră și scumpă, care se întinde falnic de la Nistru până la Tisa!

Mare ești, Doamne, pentru că, după optsprezece veacuri, ne-ai învrednicit și pe noi orfanii neamului românesc, copiii nimănu, să ne dobândim un tată bun și cuminte, împreună cu o mamă dulce și draguță!

Mare ești, Doamne, pentru că m-ai învrednicit și pe mine, umilitul tău rob, să trăiesc în aceste zile mărețe, ca să vin aici unde sunt, și să-mi ridic neputinciosul meu glas în fața Majestății Sale, Înțeleptului, Bunului și Viteazului Ferdinand I, Domnul tuturor românilor!

Pe voi, scumpi eroi, care v-ați

jertfit viața pentru întregirea neamului, pe voi, sfinții noștri naționali românești, care ne-ați dezrobit din jugul sclaviei, pe voi, pe care vă pomenim în toate slujbele noastre, duminica și sărbătoarea, pe voi, vă rog acum, din adâncul sufletului meu, să vă coborâți din fericele voastre lăcașuri cerești asupra nevredniciei mele, să-mi dați cuvinte, să-mi dați putere...

Majestatea Voastră, Dragii mei ofițeri, Dragii mei școlari,

În ziua care a făcut-o Domnul 18 noiembrie anul 1918, la Alba Iulia, în sfânta cetate a Marelui Mihai Viteazul, peste 120000 de români, reprezentanți aleși ai neamului, din fosta Ungarie, din Ardeal și din Banat, între lacrimi fierbinți de nemaipomenită bucurie, au proclamat într-un glas și într-o însuflețire: Unirea pe vecie cu țara-mamă.

Atunci am pus noi piatra fundamentală la marea clădire care poartă mândrul nume de România Mare.

Accentuez anume piatra fundamentală, pentru că până la acoperiș, până vom pune sfânta cruce în vârful ei mai avem mult, foarte mult de lucru.

Puternica temelie a iubitei noastre patrii a fost, este și va fi: Poporul român.

Asemenea unui pământ negru ca pana corbului, nu avem decât să-l cultivăm cu evlavie și cu pricepere și va ieși din el cel mai ales grâu din lume!

Cei mai firești plugari ai acestui nobil pământ sunt preoții și învățătorii. Când toți preoții, de la diacon până la vlădică, când toți învățătorii, de la rural până la rectorul Universității, când noi, toți intelectualii neamului, ne vom face vrednici de acest brav popor, îl vom iubi sincer din tot sufletul și din toată inima noastră, vom munci ziua și noaptea fără preget pentru el, atunci nu va mai fi un popor mai ales pe suprafața pământului ca poporul român.

Din sânul lui au ieșit scumpii noștri eroi, care ne-au dezrobit, din sânul lui au ieșit toți ostașii noștri care își varsă și astăzi nobilul lor sânge pentru țară.

Mai ales în lunile din urmă i-am cunoscut de-a binele. Mii de ostași români din regat, care s-au oprit la Brașov, i-am botezat, i-am spovedit, i-am cuminecat și i-am petrecut la gară.

Majestate, Dragii mei ofițeri, Dragii mei școlari,

M-am convins că nici cei mai rafinați revoluționari nu sunt în stare să le murdărească nobilul și curatul lor suflet!

După doi ani de pribegie, mulțumită creșterii care au primit-o de la preoții, învățătorii și ofițerii lor, s-au întors tot așa de integri precum s-au dus.

Își iubesc țara și moșia, dinastia și pe înțeleptul Nostru Rege cu o dragoste sinceră, curată, neprihănită și puternică.

Astfel de ostași sunt cei mai excelenți străjari ai României Mari!

Drept aceia, voi, ardeleni, bănățeni, ungureni, bucovineni, basarabeni, moldoveni și munteni, iubiți-vă și îmbrățișați-vă unii pe alții ca adevărați frați!

13 aprilie 1919. Depunerea jurământului de către elevii Școlilor Militare de Infanterie, Geniu și Administrație din București

Voi, dragii mei școlari, când veți ajunge ofițeri, iubiți-vă ostașii voștri din toată inima și din tot sufletul vostru.

N-om putea fi cu toții oameni cu carte multă, cu înaltă știință, dar putem și trebuie să fim cu toții oameni cu frică de Dumnezeu, oameni cu cinste, oameni de omenie, cu o vorbă: caractere în adevăratul înțeles al cuvântului.

Atuncea când 15 milioane de români vor reprezenta 15 milioane de caractere, gata în tot momentul să-și jertfească viața pentru Tron și pentru Țară, atunci am pus noi sfânta cruce pe vârful măreței clădiri: România Mare!

Atunci și numai atunci iubita noastră țară, în frunte cu mândra ei dinastie, va fi cel dintâi stat cu adevărată cultură în Orientul Europei!

Atunci ne putem mândri că am făcut din mândra, frumoasa și bogata noastră țară Raiul Orientului!

În această neclintită nădejde doresc din toată inima și din tot sufletul meu ca după mărețele adunări din Basarabia, din Bucovina și din Ardeal, să urmeze cât mai curând cea mai măreață adunare românească: Încoronarea Majestății Sale de Domn al tuturor Românilor!

Trăiască Majestatea Sa Ferdinand I, bunul nostru Tată, Împăratul tuturor românilor!

Trăiască Majestatea Sa Maria, dulcea noastră Mamă, Împărăteasa tuturor românilor!

Trăiască scumpul nostru moștenitor de tron Carol și întreaga Dinastie!

Trăiască scumpa noastră Armată Română din întreaga țară!

Trăiască, crească și înflorească cel mai ales popor de pe suprafața pământului, bravul și iubitul nostru Popor Român!''.

În urmă, M.S. Regele,

adresându-se elevilor, rostește următoarele:

„Elevi,

Este o zi frumoasă, o zi mare din viața soldatului, ziua în care depune jurământul ostășesc, jurământ prin care se leagă strâns de Țara sa și de Regele său, făgăduind solemn că nimic nu-i va putea răpi credința jurată, nici chiar jertfa de viață.

Ziua de astăzi, ziua jurământului vostru, o serbăm cu deosebită bucurie; căci pentru prima oară, de pe pragul acestei școli, pot saluta tinerii din toate părțile României celei noi.

De azi înainte vă numiți cu adevărat ostași, căci intrați într-o familie nouă, familia militară, și nu mai aparțineți vouă, ci scumpei noastre țări.

Voi sunteți meniți a deveni conducători ai oștirii, voi sunteți aceia care cu mândrie veți purta numele de ofițer. Da! În adevăr, frumos nume! Cu câte speranțe, cu câte iluzii se uită tânărul elev la acest nume, de care se simte atras ca de o stea strălucitoare! Dar dacă numele este așa de frumos, apoi și tânărul ce-l dorește trebuie să fie vrednic a-l purta.

Ați învățat în școală, dovedind multă străduință și ați căpătat primul grad în ierarhia militară. Acum calea vă este deschisă și de voi depinde ca să ieșiți ofițeri. Pentru anul aceasta însă mai aveți multe, încă foarte multe de învățat.

Ați jurat credință către Dumnezeu, către Tron și către voi înșivă. Aceasta este credința adevărată și nestrămutată, care formează podoaba fiecărui ostaș, căci dacă una din ele lipsește, ea este necompletă.

Nu vorbesc de vitejie și nici de curaj, căci acela căruia îi lipsesc acestea nu se poate numi nici măcar bărbat.

De la voi se cere supunere și disciplină, căci astăzi dacă disciplina lipsește, totul merge greu. Nu uitați căci cel ce nu știe să fie supus, nu știe nici

să comande.

Voi, vrednici soldați de azi înainte, siliți-vă să căpătați toate însușirile ce le veți cere voi înșivă soldaților voștri, siliți-vă de a le căpăta așa fel ca să fiți pildă celor ce-i veți conduce, căci voi veți fi viitorii conducători.

Frumoasă dar grea misiune; tot atât de grea în război ca și pentru timp de pace, căci știți voi că așa cum sunt conducătorii, așa este și turma.

Mare va trebui să fie sânguința voastră; dar mare este și încrederea Mea că veți fi pilda ostașilor voștri.

Sunt încredințat că atunci când veți ieși din această școală, profesorii voștri vor avea satisfacțiunea să zică: «Așa buni elevi nu am mai avut».

Acestea sunt urările ce vi le fac.

Să trăiască scumpa noastră armată care a știut să lupte, să sângereze și să biruiască!

„Trăiască scumpa noastră Țară!».

Terminându-se serviciul religios, M.S. Regele Ferdinand I și A.S. Regală Principele Carol au semnat în Registrul istoric al Școlii de Infanterie.

Defilarea a avut loc pe aleea din fața instituției, sub comanda generalului Scărlatescu, pavoazată ca și platoul pe care s-a oficiat serviciul religios.

La flancul drept al primei unități a defilat generalul de divizie Alexandru Lupescu, în ordinea: drapelele și ofițerii decorați, subunitățile Școlii Militare de Infanterie, sub comanda colonelului Ioan Stângaciu, escadronul Școlii Militare de Cavaleri, sub comanda maiorului Manafu, avându-l în dreapta pe colonelul Anton Iovanovici, comandantul instituției și, în fine, detașamentul Școlii Militare de Artilerie și Marină, sub comanda locotenent-colonelului Botnărescu, avându-l în flancul drept pe colonelul Hânțescu, comandantul școlii.

După defilare, în manejul instituției gazdă s-a servit masa elevilor și o gustare, la care au participat M.S. Regele, A.S.R. Principele Carol și toți ofițerii prezenți.

Cu această ocazie, generalul de divizie Alexandru Lupescu a susținut un discurs:

„Majestate,

Cea mai frumoasă zi pentru noi este aceea în care Majestatea Voastră ne face marea cinste de a se pogori între noi.

Astăzi, această cinste este îndoită, prin frumoasa lecție de educație ostășească ce Majestatea Voastră a binevoit a ne face în cuvântarea sa.

Pentru această îndoită bucurie, vă rog cu cel mai profund respect, împletit din dragoste curată și admirație sinceră, să ne dați voie a Vă mulțumi.

Copiii de ieri, ostași de astăzi înainte, desfăceți-vă pieptul vostru fraged și umpleți-vă plămâni voștri tineri cu aerul cald de dragoste de Tron, Neam și Țară și strigați odată cu mine:

Să trăiască iubitul nostru Rege, M.S. Ferdinand I, Domnul tuturor românilor! Ura!

Să trăiască iubita noastră Regină și Mamă, M.S. Maria, Doamna tuturor românilor! Ura!

Să trăiască mândrul vlăstar al Dinastiei, A.S.R. Principele Carol! Ura!

Să trăiască unite și în veci nedespărțite: Dinastia, Neamul și Țara Românească! Ura!”.

Apoi Majestatea Sa Regele a binevoit să accepte ca elevul Ion M. Ionescu din compania a 3-a să recite poemul „Ferdinand I”.

Înainte de a pleca, M.S. Regele Ferdinand și A.S.R. Principele Carol au trecut printre mesele elevilor, binevoind a se întreține cu majoritatea acestora.

După ce au mulțumit generalilor Lupescu și Scărlătescu pentru reușita festivității, la 15.30 Familia Regală a părăsit Școala Militară de Infanterie, însoțit de entuziasmul și uralele nesfârșite ale ofițerilor și elevilor.

Seara, începând cu ora 20.45, în prezența A.S. Regale Principele Carol și a numeroși invitați, în manejul școlii a avut loc un minifestival artistic, susținut de profesorul Ion Livescu, societar al Teatrului Național din București și profesor la Școala Militară de Infanterie și artistul I. Protopopescu.

Programul serbării a fost deschis cu Imnul regal, intonat de corul elevilor, acompaniat de orchestră.

În acest cadru festiv, profesorul universitar Nicolae Iorga a ținut o conferință despre tradițiile instituțiilor militare de învățământ din România.

Ulterior Corul a fost intonat marșul „Pe-al nostru steag” și „Luceafărul” (Cântec din Ardeal).

A urmat „Concertul” de Max Bruch, cu elevii Costinescu la vioară și Ionel Economu, la pian, respectiv „La Fileuse” de Joachim Raff.

Poezia „Ea dansează” de Ioan U. Soricu a fost recitată de elevul Feldman de la Școala Militară de Infanterie.

În partea a doua a serbării, elevii Panaitescu și Teodorescu au prezentat Prologul revistei „Pe loc repaus”.

Corul a continuat cu marșul „Să sune goarna” de Zorelo Petrovici și cântexul ardelenesc „Mori, mândro, să mor și eu”.

După poemul „Ardealul” de Mircea Rădulescu, recitat de elevul P. Cristescu, elevii Școlii Militare de Artilerie au prezentat „Menuet” de Ludvig van Beethoven și „Quartet de coarde” de Piotr Ilic Ceaikovski.

Elevul artilerist I. Iosipali a recitat „Doina” lui George Coșbuc.

Elevii Costinescu și Economu au delectat audiența cu „Légende” de Wieniawschi și „Schatten Tanz” de Eduard Dovell.

Spectacolul s-a încheiat cu „Marșul din Hernani”, interpretat de corul elevilor.

„Tineri camarazi, elevi ai primei promoții a școlilor militare din țările unite, care aveți de acum înaintea înalta îndatorire de a apăra țara, ca ostași, nu uitați niciodată că ați sfințit această îndatorire prin mărețul jurământ pe care lo-ați depus astăzi în fața lui Dumnezeu atotputernicul, a M.S. Regelui Ferdinand, a A.S. Regale Principele Carol, a părinților voștri duhovnicești și a șefilor voștri militari.

Nu uitați că de azi înainte v-ați legat pe Sfânta Cruce să vă jertfiți viața pentru Țară și Tron, și că această legătură ce ați făcut vă înalță, vă dă drepturi dar vă cere și datorii.”⁷.

Acesta era îndemnul cu care își încheia evocarea acestui memorabil eveniment din istoria învățământului militar românesc viitorul general Gheorghe Garoescu.

Cu experiența cruntă a Marelui Război și vocația sa de dascăl, ofițerul adresează, la rândul său, un mobilizator îndemn discipolilor în uniforma Armatei Române: „În sufletul vostru tânăr trebuie să încolțească numai sămânță curată.

Frăția ostășească dintre voi să fie fără margini, iubirea pentru Țară și Tron să fie mai presus de orice grijă din viața voastră de toate zilele.

Numai astfel veți putea avea mulțumirea sufletească deplină și conștiința împăcată că ați contribuit și voi, în mod vrednic și demn, la făurirea viitorului de aur al țării noastre, care nu-și găsește asemănare pe pământ prin frumusețea și bogăția ei.”⁸.

THE FIRST MILITARY OATH OF THE DEFENDERS OF GREAT ROMANIA

Abstract: For the first time in the history of Romanian military education, on April 13, 1919 at the Military Infantry School in Bucharest took place the ceremony of taking the oath by the reunited forces of the three national military educational institutions, in the presence of King Ferdinand I and numerous military and civilian officials.

On this occasion, the head of state decorated his own hand 12 officers with the Order „Mihai Viteazul”, a sergeant with „Military Virtue”, as well as the flags of three regiments.

The event had a special emotional charge for the entire Romanian Army and the future officers of Greater Romania, because it was the expression of the highest appreciation of the bravery and spirit of sacrifice that was amply demonstrated in the Great War.

Keywords: Military Schools, Military Oath, King Ferdinand I, military and religious ceremony, distinctions

NOTE

[1] Gheorghe Garoescu, viitor general (n. 1 octombrie 1886, București – d. 26 iulie 1939, București). Absolvent al Școlii Militare de Ofițeri de Infanterie (1 iulie 1908), Facultății de Drept (1911), Școlii Speciale de Infanterie (1912), și Școlii Superioare de Război (1922). A participat la campania din Bulgaria, între 23 iunie - 27 august 1913, ca ofițer cu aprovizionarea, respectiv comandant al secției de mitraliere la Regimentul 6 Vânători și pe frontul Primului Război Mondial (1916-1918), fiind supranumit „Eroul de la Porumbacu” și decorat cu „Coroana României” și „Steaua României” cu spade, ambele cu panglică de „Virtutea Militară”. În perioada 10 martie 1919-30 octombrie 1920 a fost profesor la Școala Militară de Infanterie, Geniu și Administrație. Ulterior a fost comandant al Regimentului 4 „Ilfov” nr. 21 București, șef de stat major al Inspectoratului General al Infanteriei, comandant al Brigăzii 17 Infanterie din Oradea, respectiv Brigăzii 5 Infanterie Râmnicu Sărat. A publicat numeroase studii și articole de specialitate, precum și lucrările „Campania română din Bulgaria” (1913), „Bătălia de la Marna” (1916), „Războaiele balcanice 1912-1913 și Campania Română din Bulgaria”, ediția a II-a (1935), „Războiul neamului românesc 1916-1918” (1918), „În focul mitralierei Impresii” (1919), lucrare premiată în anul 1921 de Academia Română cu Premiul „Constantinid” și „Mișcarea marilor unități motorizate” (1939) și „Transportul în automobil al unui regiment de infanterie”. În amintirea actelor sale de bravură din Primul Război Mondial, un comitet de inițiativă, în frunte cu generalul Iosif Teodorescu, i-a dezvelit în 1943 un bust pe DN 1 Azuga, pe locul unde, cu compania sa de mitraliere, a întârziat înaintarea nemților spre București, monument reamplasat în 2019, în curtea bisericii din Aguza. General Gheorghe Garoescu, „Jurnal de front, vise de iubire (14 august 1916 – 28 septembrie 1918)”, Ediție stabilită, studiu introductiv și note de Comandor dr. Marian Moșneagu, Editura Militară, București, 2017.

[2] Maior George Garoescu, Școalele Militare de Infanterie, Geniu și Administrație, „Depunerea jurământului Școalelor de Ofițeri, 13 aprilie 1919”, București, Tiparul „Cartea Românească” S.A., 1919, p. 49-50.

[3] Alexandru Lupescu (n. 25 decembrie 1865, Focșani – d. 1934), general român, fost șef al Marelui Stat Major între 1 octombrie 1923 și 21 iunie 1927. A absolvit Școala Fiilor de Militari din Iași, Școala de Artilerie și Geniu (1886) și Școala Superioară de Război (1897). În perioada 1 aprilie 1912-1 decembrie 1914 a condus Direcția Generală a Școlilor Militare din Ministerul de Război. Ulterior a fost inspector general al învățământului militar (1918-1919) și ministru al Instrucțiunii Publice (27 septembrie – 5 decembrie 1919) în guvernul de militari condus de generalul Arthur Văitoianu. Sursa: „Șefii Statului Major General. Enciclopedie”, Editura Centrului Tehnic-Editorial al Armatei, București, 2014, p. 125-127.

[4] Vasile Saftu (n. 12 iunie 1863, Scheii Brașovului – d. 6 aprilie 1922), parohul Bisericii „Sf. Nicolae” și protopop al Brașovului. A absolvit cursul primar și Gimnaziul Ortodox Român (Liceul „Andrei Țașgana”) în Șcheii Brașovului și Institutul Teologic – Pedagogic „Andreian” din Sibiu. În 1888 a obținut doctoratul în Filosofie la Leipzig-Germania. Între anii 1894 și 1911 a predat „Introducere în Teologie”, „Istorie Bisericească și Dogmatică” (cu „Polemica”), și ulterior și „Omiletică” la Institutul Teologic din Sibiu. În anul 1911 a fost numit protopop al Brașovului. Susținător înfocat al cauzei românismului, a militat pentru unirea cu românii de peste Carpați, motiv pentru care, imediat după intrarea României în Primul Război Mondial, a fost arestat și întemnițat în Ungaria, împreună cu alți scheieni unioniști. Reîntors de la Sopron,

a continuat să mențină vie flacăra patriotismului în rândul scheienilor până la sfârșitul anului 1918, când trupele române, în frunte cu generalul Berthelot, au intrat în Brașov. Cu câteva luni înainte de a se stinge din viață, forurile decizionale bisericești și laice l-au numit episcop al Armatei, demnitate pe care însă n-a mai ajuns să o mai exercite, întrucât, înainte de hirotonie, la 6 aprilie 1922, a decedat. Sursa: ar-ar.facebook.com/comoarascheienilor › photos › pr.

[5] Detalii la Comandor (r) prof. dr. Aurel Pentelescu, Ionuț-Constantin Petcu, „Preotul iconom stavrofor Constantin Nazarie (1865-1926), șeful Serviciului Religios al Armatei Române în Războiul pentru Întregirea Națională”, în „Misiunea”, Anul III, nr. 2/2015, p. 52-63.

[6] Nicolae M. Popescu (n. 10 februarie 1881, Dâmbovicioara, județul Dâmbovița – d. 11 februarie 1963, București), preot și istoric, membru corespondent (10 iunie 1920), respectiv membru titular (5 iunie 1923) al Academiei Române, vicepreședinte al Academiei Române (30 mai 1939 – 1 iunie 1943) și președinte al Secțiunii Istorice a Academiei Române (1941-1945). După studii liceale (1893-1902) și universitare (Teologia și Filologia clasică) la București (1907 și, respectiv, 1908), și-a continuat pregătirea în istorie și bizantinologie la Universitatea din Viena (1910-1913), unde și-a susținut doctoratul în istorie (1913). A fost diacon la Mănăstirea Zamfira (1908-1910), la Capela Ortodoxă Română din Viena (1910-1913), la Biserica Cotroceni din București (1913-1920), director al Cancelariei Mitropoliei Ugrovlahiei (1919-1923), preot la bisericile „Schitul Măgureanu” (1920-1926) și „Bradul Boteanu” (1926-1933). A fost director al Seminarului „Nifon” (1923-1924), titular al Catedrei de Istoria Bisericii Române la Facultatea de Teologie din București (1922-1946), secretar general al Ministerului Cultelor, sub ministrul Nicolae Zigre (între 1 februarie - 6 martie 1939), membru al Comisiei Monumentelor Istorice (1923-1948) și președinte ales al Societății corale „Carmen”, prestigioasă formație muzicală înființată de D.G. Kiriac (1928). A colaborat la publicații precum „Amvonul”, „Analele Academiei Române”, „Apostolul”, „Biserica Ortodoxă Română”, „Convorbiri literare”, „Glasul Bisericii”, „Mitropologia Olteniei”, „Universul Literar” ș.a. A publicat „Viața și activitatea dascălului de cântări Macarie ieromonahul” (1908), „Catagrafia eparhiei Ugrovlahiei în anul 1810” (1914), „Dionisie, mitropolitul Ugrovlahiei” (1914), „Nifon II, patriarhul Constantinopolului” (1914), „Patriarhii Țarigradului prin țările românești în veacul XVI” (1914), „Viața și faptele domnului Țării Românești Constantin Vodă Brâncoveanu care a fost tăiat de turci la Țarigrad” (1914), „Știri noi despre Macarie ieromonahul, dascălul de cântări și directorul tipografiei din mănăstirea Căldărușani” (1916), „Mitropolitul Ugrovlahiei Dositei Filitti” (1927), „Viața și faptele părintelui Grigorie Dascălul, mitropolitul Țării Românești” (1765-22 ianuarie 1834) (1934), „Gheorghe David, mitropolitul Moldovei (d. 1508 aprilie 1)” (1936), „Preoți de mir adormiți în Domnul” (1942), „Chiril Lucarius și Ortodoxia română ardeleană” (1946), „Petru Movilă” (1967) ș.a., și a tradus din limba rusă „Cuvântările bisericești ale mitropolitului Nicolae Krutițki”, 3 volume (1949-1952). Sursa: clasapalatina.wordpress.com › profesorii › nicolae-m-popescu

[7] Maior George G. Garoescu, Școalele Militare de Infanterie, Geniu și Administrație, „Depunerea jurământului Școalelor de Ofițeri, 13 aprilie 1919”, București, Tiparul „Cartea Românească” S.A., 1919, p. 49-50.

[8] *Ibidem*, p. 50-51.